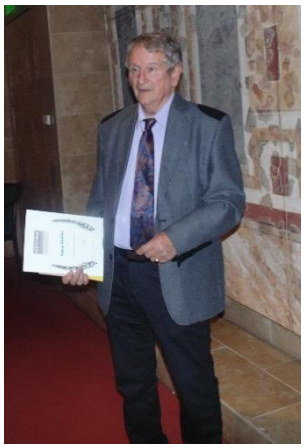

A XXII. Aquincumi Költőversenyen
az Új Írás különdíját nyerte

Jeney András

Ércek bár megavulnak…

Hol van a tegnapi hó, s hol a vár is hegy tetejéről…
Porrá mállik a kő, szél viszi, fújja tova.
S völgybe, ha épül a város – véled örök, de hiába –,
Elsöprik cunamik, hóviharok,Vezuvok.
Víz fenekén Titanic, vele süllyed a gyilkosa, jéghegy;
Kincsed, büszke hajó, tengeriszap temeti.
S nézz szét, bronz vagy akármilyen érc, autócsoda, műhold,
Jegygyűrűd aranya – lesz ezer év a kora?
Sav, aranyat feketít és Ferraridat eszi rozsda,
Szputnyik a légben elég, Föld nyeli el, ha lehull.
Nincsen hát, ami mégis megmaradna utánunk?
Einsteint is feledünk? – s nincs Mona Lisa mosoly?
Miló Vénusza, Bohr-modellek – mind-mind csak a véges? –
Lesznek-e – mily titok ez! – mégis a végtelenek…

Mintha zenélne, zsong a fülembe Dante szonettje,
S hunyt szemem éteren át látja a két Bolyait.
Mathezis, geometria, *Appendix* hagyatéka:
Más tér – „semmiből új” – másfelé, más igaz út.
Panteonba vezet. Ott összeérnek a szférák,
Danték s jambusaik – párhuzamok, Bolyaik.
Végtelent muzsikál, titkot rejt, látod, a szellem:
Új utakat tör az ész, verseket őriz a szív.
S ércek bár megavulnak, ők örökre ragyognak,
Szobraikon patina hallgat időtelenül.